

Sygn. akt III AUa 350/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Krystyna Smaga
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2015 r. w Lublinie

sprawy R. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do renty wojskowej

na skutek apelacji R. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 11 lutego 2015 r. sygn. akt IV U 5/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 350/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 7 listopada 2011 r. odmówił wnioskodawcy R. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 87 ze zm.) przyjmując, że całkowita niezdolność wnioskodawcy do pracy nie pozostaje w związku ze służbą wojskową, pełnioną w okresie od dnia 2 sierpnia 1994 r. do dnia 11 sierpnia 1995 r.

Od powyższej decyzji R. S. wniósł odwołanie.

Organ rentowy wniósł ostatecznie o odrzucenie odwołania, gdyż sprawa o sporne świadczenie była już rozpoznawana przez Sąd Okręgowy w Zamościu, który wyrokiem z dnia 23 lutego 2009 r. oddalił odwołanie.

Wyrokiem z dnia 11 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w Zamościu oddalił odwołanie (pkt I) i nie zasądził między stronami kosztów procesu (pkt II).

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących podstawach faktycznych i prawnych.

R. S., ur. (...), jest z zawodu technikiem mechanikiem o specjalności naprawa i eksploatacja pojazdów samochodowych. Dotychczas nie pozostawał w zatrudnieniu. W okresie od 2 sierpnia 1994 r. do 11 sierpnia 1995 r., w ramach obowiązku odbywania zasadniczej służby wojskowej, pełnił służbę kandydacką w Nadbużańskim Oddziale Straży Granicznej w C.. W czasie służby wnioskodawca był narażany na działania o charakterze przemocy fizycznej i psychicznej. Orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej przy Nadbużańskim Oddziale Straży Granicznej w C. z dnia 9 sierpnia 1995 r. stwierdzono u wnioskodawcy osobowość nieprawidłową nieznacznie upośledzającą zdolności adaptacyjne i skrócenie kończyny dolnej prawej o 2 cm i uznano go za zdolnego do służby w Straży Granicznej z ograniczeniem. Na podstawie tego orzeczenia wnioskodawca został uznany za niezdolnego do służby na zajmowanym stanowisku, tj. funkcjonariusza służby kandydackiej pełniącego służbę w formacji uzbrojonej. Orzeczeniem Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w L. z dnia 10 października 1995 r. wnioskodawca został uznany za niezdolnego do służby wojskowej. Podstawą tego orzeczenia były rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia: skrócenie prawej kończyny dolnej o około 2,5 cm z wyrównawczym skrzywieniem kręgosłupa z nieznacznym upośledzeniem sprawności ustroju oraz cechy osobowości nieprawidłowej. Orzeczeniem Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w L. z dnia 24 czerwca 2008 r. stwierdzono, że schorzenie wnioskodawcy rozpoznane przez lekarza orzecznika ZUS (schizofrenia paranoidalna), nie pozostaje w związku ze służbą wojskową w czasie pokoju. Tak samo w ocenie Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w K. powyższe schorzenie wnioskodawcy nie pozostaje w związku ze służbą wojskową.

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2009 r. Sąd Okręgowy w Zamościu oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 14 października 2008 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty wojskowej. Podstawę wydania tego wyroku stanowiła m.in. opinia biegłych psychiatry i specjalisty chorób wewnętrznych z dnia 26 stycznia 2009 r. W świetle tej opinii całkowita niezdolność wnioskodawcy do pracy powstała po dniu 29 stycznia 1996 r. (po zwolnieniu wnioskodawcy ze służby wojskowej) i z przeważającym prawdopodobieństwem ostre objawy psychotyczne, skutkujące niezdolnością do pracy, wystąpiły po dniu 11 sierpnia 1998 r., tj. po upływie 3 lat od zwolnienia ze służby wojskowej oraz brak jest niezdolności wnioskodawcy do pracy w związku ze służbą wojskową.

W dniu 14 lipca 2011 r. wnioskodawca zgłosił w organie rentowym ponowny wniosek o przyznanie prawa do renty wojskowej. Zbadany przez lekarza orzecznika oraz komisję lekarską organu rentowego w obu przypadkach został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy ze wskazaniem, że niezdolność ta nie pozostaje w związku ze służbą wojskową, nie powstała w czasie odbywania przez wnioskodawcę służby wojskowej, tj. od dnia 2 sierpnia 1994 r. do dnia 11 sierpnia 1995 r., ani w ciągu 3 lat od zwolnienia z tej służby i nie jest następstwem chorób powstałych lub urazów doznanych w czasie odbywania służby wojskowej.

Orzeczenie komisji lekarskiej stanowiło dla organu rentowego podstawę do wydania zaskarżonej decyzji.

W toku procesu biegły psycholog E. W. i psychiatra B. S. w opinii z dnia 1 marca 2012 r., uzupełnionej w dniu 12 lipca 2012 r., rozpoznały u wnioskodawcy: schizofrenię paranoidalną i funkcjonowanie intelektualne na poziomie niższym niż przeciętny i uznały wnioskodawcę za trwale, całkowicie niezdolnego do pracy, ze wskazaniem, że ta niezdolność powstała w dniu 10 listopada 1997 r. i nie pozostaje w związku ze służbą wojskową. Biegłe wskazały, że do zaistnienia schizofrenii paranoidalnej niezbędna jest specyficzna, biologiczna predyspozycja organizmu oraz wyzwalające działanie stresu. Dopiero w wyniku interakcji tych czynników może dojść do wystąpienia objawów schizofrenii. Warunki odbywania służby wojskowej należy uznać za element wyzwalający - spustowy rozpoznanej schizofrenii, która jednak, jako choroba endogenna, nie wystąpiłaby, gdyby nie wrodzona predyspozycja wnioskodawcy (m.in. cechy osobowościowe) do wystąpienia tej choroby. Samo zaistnienie czynników zewnętrznych, środowiskowych oraz stosowanie przemocy fizycznej i psychicznej wobec wnioskodawcy w trakcie odbywania służby wojskowej mogło być, zdaniem biegłych, czynnikiem etiologicznym tzw. psychozy reaktywnej, wykluczającej jednak istnienie schizofrenii paranoidalnej jako psychozy endogennej.

Biegli psycholog J. J. (1) i psychiatra M. D. w opinii z dnia 25 lutego 2013 r., uzupełnionej w dniu 29 kwietnia 2013 r., w dniu 17 czerwca 2013 r. i w dniu 29 lipca 2013 r., rozpoznali u wnioskodawcy schizofrenię rezydualną oraz funkcjonowanie intelektualne na poziomie niższym od przeciętnego i uznali wnioskodawcę za trwale, całkowicie niezdolnego do pracy ze względu na stan psychiczny. Przyjęli, że niezdolność ta istniała od 10 listopada 1997 r., tj. od daty, kiedy po raz pierwszy opisywano występowanie objawów psychotycznych oraz ustalili, że niezdolność wnioskodawcy do pracy nie pozostaje w związku z służbą wojskową, gdyż ostre objawy psychotyczne (skutkujące niezdolnością do pracy) wystąpiły po dniu 11 sierpnia 1995 r., czyli po odbyciu przez wnioskodawcę służby wojskowej. Biegli zaznaczyli, że orzeczenie Wojskowej Komisji Lekarskiej z dnia 9 sierpnia 1995 r., nie wskazuje jednoznacznie na występowanie u wnioskodawcy jakiegokolwiek choroby psychicznej, gdyż podejrzenie upośledzonych zdolności adaptacyjnych w związku z cechami nieprawidłowej osobowości, nie może być podstawą do uznania wnioskodawcy za osobę chorą psychicznie na psychozę endogenną. Biegli wyjaśnili, że ostre objawy schizofreniczne (psychotyczne), o ile wystąpiłyby podczas służby wojskowej, jako całkowicie odmienne od dobrostanu psychicznego, byłyby widoczne nawet dla laika i z pewnością stanowiłyby podstawę do zwolnienia wnioskodawcy ze służby wojskowej z odpowiednią adnotacją o ich wystąpieniu.

Biegły psycholog B. J. i psychiatra M. L. w opinii z dnia 31 grudnia 2013 r., uzupełnionej w dniu 1 kwietnia 2014 r. i w dniu 29 września 2014 r., wskazały, że rozpoznana u wnioskodawcy choroba psychiczna - schizofrenia paranoidalna, jest chorobą endogenną o podłożu biologicznym związanym z nieprawidłowościami w strukturze mózgu, w szczególności zaburzeniami w wydzielaniu neuroprzekazników. Czynniki zewnętrzne, a więc także sytuacje stresowe, nie mają bezpośredniego wpływu na powstanie tej choroby. Uraz psychiczny może być jednak czynnikiem wyzwalającym, czyli tzw. spustowym do rozwinięcia się schizofrenii paranoidalnej, ale nie jest jej bezpośrednią przyczyną. Czynniki zewnętrzne, takie jak stresy i urazy mogą mieć jedynie wpływ na przyśpieszenie ujawnienia się choroby, ale nie powodują jej powstania. Nasilenie objawów choroby sprowadza u wnioskodawcy trwałą, całkowitą niezdolność do pracy z dniem 10 listopada 1997 r. Całkowita niezdolność wnioskodawcy do pracy nie jest następstwem chorób powstałych lub urazów doznanych w czasie odbywania służby wojskowej. Zdaniem biegłych u wnioskodawcy doszło by do rozwoju choroby psychicznej oraz niezdolności do pracy nawet bez wpływu urazów z okresu służby wojskowej.

Sąd podzielił w całości opinie biegłych jako sporządzone przez specjalistów w zakresie schorzenia, występującego u wnioskodawcy. Szczególnie opinie biegłych psychologa B. J. i psychiatry M. L. Sąd Okręgowy ocenił jako wyczerpujące. Sąd podkreślił, że opinie zostały opracowane również przy uwzględnieniu nowej dokumentacji dotyczącej leczenia wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił zastrzeżeń wnioskodawcy zgłoszonych do końcowej opinii uzupełniającej biegłych - psychologa B. J. i psychiatry M. L. z dnia 29 września 2014 r. i oddalił wniosek wnioskodawcy o dopuszczenie kolejnego dowodu z opinii instytutu naukowego, uznając, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności z zakresu wymagającego wiedzy specjalnej, zostały już wyjaśnione.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. S. - ojca wnioskodawcy, gdyż uznał, że nie ma podstaw do ich kwestionowania. Sąd wskazał, że wnioskodawca poza zeznaniami świadka nie przedłożył żadnych innych dowodów na okoliczność, że podczas służby wojskowej żołnierze z jednostki wojskowej, gdzie odbywał służbę, dopuścili się względem niego czynów o charakterze przemocy fizycznej i psychicznej, co następnie mogło wpłynąć na stan jego zdrowia.

W świetle ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie wnioskodawcy jako niezasadne podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy wskazał, że niezdolność wnioskodawcy do pracy spowodowana chorobą psychiczną - schizofrenią paranoidalną, nie jest następstwem chorób powstałych lub urazów doznanych w czasie służby wojskowej, ponieważ ta choroba ma podłoże endogenne. Oznacza to, że jej przyczyną są nieprawidłowości morfologiczne ośrodkowego układu nerwowego, a w szczególności zaburzenia wydzielania neuroprzekazników, głównie dopaminy i serotoniny. Odbycie przez wnioskodawcę służby wojskowej oraz urazy doznane przez wnioskodawcę w wojsku, nie są przyczynami, ani

współprzyczynami wystąpienia u niego schizofrenii paranoidalnej i niezdolności do pracy, gdyż nie przyczyniły się do powstania u wnioskodawcy choroby psychicznej. Urazy te mogły być jedynie czynnikami, które mogły przyśpieszyć wystąpienie choroby psychicznej, ale nie miały one rangi przyczyny sprawczej wystąpienia schizofrenii paranoidalnej. Bez wpływu tych czynników u wnioskodawcy również doszłoby do rozwoju choroby psychicznej oraz niezdolności do pracy.

Z przedstawionych względów Sąd Okręgowy oddalił odwołanie na podstawie art. 30, 35 ust. 1 ust. 1, art. 64 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2010 r. Nr 101, poz. 648 ze zm.) w zw. z art. 10 ust. 1-3 ustawy z dnia 28 czerwca 1996 r. o zmianie niektórych ustaw o zaopatrzeniu emerytalnym i o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 100, poz. 461) w zw. z art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.).

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie uzasadnia art. 108 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł R. S., reprezentowany przez fachowego pełnomocnika w osobie adwokata. Zarzucił: 1/ niezgodność ustaleń faktycznych sądu z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności poprzez ustalenie, że niezdolność wnioskodawcy do pracy spowodowana chorobą psychiczną nie jest następstwem chorób powstałych lub urazów doznanych w czasie służby wojskowej; 2/ naruszenie przepisów postępowania, tj. a/ art. 286 k.p.c. poprzez ustalenie, że opinie biegłych lekarzy są fachowe, jasne i wyczerpujące, zawierają zwięzłe przekonujące uzasadnienia, a ich wydanie zostało poprzedzone zebraniem wywiadu, analizą dokumentacji lekarskiej i przebadaniem wnioskodawcy; b/ art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na całkowitym pominięciu dowodów z dokumentów, tj. z dokumentacji medycznej, znajdującej się w aktach sprawy wskazującej w sposób oczywisty, że okres służby wojskowej miał zasadniczy wpływ na stan zdrowia psychicznego wnioskodawcy, jeżeli przedtem nie zaobserwowano u niego objawów choroby.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do renty wojskowej z tytułu niezdolności do pracy, ewentualnie i uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej. Jeżeli więc uzasadnienie orzeczenia sądu pierwszej instancji, sporządzone zgodnie z wymaganiami art. 328 § 2 k.p.c., spotyka się z pełną akceptacją sądu drugiej instancji, to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97, publ. OSNAP 1998, nr 3, poz. 104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98, publ. OSNAP 2000, nr 4, poz. 143). Odnosząc się zatem bezpośrednio do zarzutów apelacji stwierdzić należy ich niezasadność.

W pierwszej kolejności za niezasadny uznać należy, zawarty w apelacji, zarzut przekroczenia przez Sąd I instancji granicy swobodnej oceny dowodów, bowiem skuteczna obrona stanowiska skarżącego w tym zakresie wymagałaby wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego oraz brak jest wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1998 r. II UKN 151/98 – OSNAPiUS 1999/15/492; z 4 lutego 1999 r. II UKN 459/98 – OSNAPiUS 2000/6/252; z 5 stycznia 1999 r. II UKN 76/99 – OSNAPiUS 2000/19/732).

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie

sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00 LEX nr 56906). Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy należycie wyjaśnił sprawę, a przeprowadzona ocena dowodów jest prawidłowa i odpowiada powyższym kryteriom. Apelacja nie wykazuje uchybień w rozumowaniu Sądu które podważałyby prawidłowość dokonanej oceny. Naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, a tylko na podważeniu przesłanek tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna – czego, zdaniem Sądu Apelacyjnego, skarżący we wniesionej apelacji nie uczynił.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy, badając przesłankę istnienia niezdolności do pracy wnioskodawcy w związku ze służbą wojskową, oparł się na opiniach trzech zespołów biegłych sądowych, w których skład wchodził specjaliści z zakresu psychologii i psychiatrii. Prócz opinii głównych, biegli złożyli również opinie uzupełniające, dodatkowo precyzując własne stanowisko odnośnie stanu zdrowia badanego. Wszyscy biegli opiniujący w sprawie byli zgodni w swych wnioskach, tj. żaden z nich nie stwierdził, iż niezdolność do pracy wnioskodawcy była następstwem chorób lub urazów powstałych w czasie odbywania przez niego służby wojskowej. Biegli wskazywali co prawda na fakt, iż silny stres przeżyty przez wnioskodawcę podczas służby, mógł być tzw. czynnikiem spustowym, wyzwalającym chorobę. Podkreślali jednak, że schizofrenia paranoidalna, na którą cierpi wnioskodawca, jest schorzeniem endogennym, o podłożu biologicznym. Czynniki zewnętrzne, a więc i sytuacje stresowe, nie mają bezpośredniego wpływu na powstanie tej choroby.

Dowód z opinii biegłego, jak podkreśla się w orzecznictwie, podlega ocenie sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1, na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, LEX nr 77046). W ocenie Sądu Apelacyjnego kwestionowane opinie są logiczne i nie pozostawiają wątpliwości co do faktu braku niezdolności do pracy skarżącego będącej następstwem chorób czy urazów powstałych w czasie służby wojskowej.

Za bezzasadny uznać zatem należy zarzut naruszenia art. 286 k.p.c. sprowadzający się do odmówienia przedmiotowym opiniom waloru fachowości.

Pełnomocnik skarżącego podnosił w uzasadnieniu apelacji, że biegli zlekceważyli fakt, iż wnioskodawca przed zwolnieniem go w 1995 r. ze służby wojskowej wnioskodawca nie leczył się psychiatrycznie. Tymczasem powyższa okoliczność przemawia, zdaniem skarżącego, za przyjęciem, iż okres odbywania służby wojskowej miał zasadniczy wpływ na stan zdrowia psychicznego wnioskodawcy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego powyższy zarzut uznać należy za chybiony w świetle – jednolitej w tym względzie – argumentacji biegłych odnośnie endogennej natury choroby, na którą cierpi wnioskodawca.

Odnosząc się do zarzutu apelacji, że już w trakcie odbywania służby wojskowej wojewódzka Komisja Lekarska w orzeczeniu z 9 sierpnia 1995 r. rozpoznała u R. S. nieprawidłową osobowość, wskazać należy, że biegli: J. J. (1) i M. D. w opinii z dnia 29 kwietnia 2013 r. szczegółowo odnieśli się do powyższej kwestii. Wskazali, że nie każde zaburzenia psychiczne, nawet będące podstawą do zwolnienia ze służby, są objawami schizofrenicznymi. Orzeczenie Wojskowej Komisji Lekarskiej z dnia 9 sierpnia 1995 r., nie wskazuje jednoznacznie, zdaniem biegłych, na występowanie u wnioskodawcy jakiegokolwiek choroby psychicznej, gdyż podejrzenie upośledzonych zdolności adaptacyjnych w związku z cechami nieprawidłowej osobowości, nie może być podstawą do uznania wnioskodawcy za osobę chorą psychicznie na psychozę endogenną.

Stanowisko to podziela Sąd Apelacyjny.

Pełnomocnik skarżącej argumentował również, że w literaturze przedmiotu coraz częściej pojawia się teza, iż schizofrenia jest warunkowana w większym, niż do tej pory przyjmowano, stopniu czynnikami środowiskowymi. A zatem gdyby nie silne urazy psychiczne doznane przez wnioskodawcę w trakcie służby wojskowej, objawy choroby psychicznej w ogóle by się nie ujawniły.

W ocenie Sądu Apelacyjnego powyższe twierdzenia stanowią jedynie spekulacje strony skarżącej i jako takie pozostają bez wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonego wyroku. Co więcej, biegli specjaliści odrzucili powyższą sugestię, wyrażaną już na etapie postępowania przed Sądem I instancji.

W świetle powyższych wywodów za bezzasadny uznać należy zarzut niezgodności ustaleń faktycznych Sądu z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Reasumując, R. S. nie spełnia warunków do przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie art. 30 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 87 ze zm.), gdyż całkowita niezdolność wnioskodawcy do pracy nie pozostaje w związku ze służbą wojskową.

Zaskarżone orzeczenie jest zatem prawidłowe i musi się ostać, apelacja nie zawiera zaś żadnej argumentacji przemawiającej za uwzględnieniem wniesionego środka zaskarżenia.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.